

nosti do neodmítnutí opravného prostředku pro jazykovou závadu a že se může domáhati nápravy u vyšší soudní stolice podle předpisů procesního práva, pokud toto dovoluje (tak důvody rozhodnutí čís. 8028 Sb. n. s. a také rozhodnutí č. j. R I 22/30 dosud neuveřejněné).

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 6. června 1930, čj. R II 191/30/1. Václav Cícha.

Ustanovením § 21 tiskové novely je zavedeno bezpodmíněné ručení rázu ryze majetkového za cizí zavinění i bez vlastního zavinění. Výrok podle § 21 tisk. nov. o ručební povinnosti vydavatele a vlastníka periodického tiskopisu není výrokem o trestu a nemůže proto býti napadán zmatečnými stížnostmi z důvodu § 281 tr. ř. Výtku, že výrok podle § 21 tisk. nov. neměl býti pojat do rozsudku, jest pokládati za dozorčí stížnost podle § 15 tr. ř. Věcnou výtku, že výrok podle § 21 tisk. nov. je pochyben, an ten, komu se ukládá ručební povinnost, vydavatelem a vlastníkem nebyl a není, jest pokládati za stížnost podle § 392 tr. ř., pokud se vztahuje na náklady trestního řízení, a za odvolání podle § 14 (3) tisk. nov., pokud se vztahuje na náklady uveřejnění rozsudkového výroku. Za zmatečnou stížnost (čís. 11 § 281 tr. ř.) nelze ji pokládati ani pokud se týká ručební povinnosti za tresty na penězích.

Nejvyšší soud jako soud zrušovací usnesl se v neveřejném zasedání o odvolání (zmatečnou stížností) vydavatelů periodického tiskopisu »S.« do rozsudku krajského jako kmetského soudu v Olomouci ze dne 28. května 1929, pokud jím bylo vysloveno, že jmenování podle § 21 tisk. nov. ručí za tresty na penězích atd. s obžalovanými rukou společnou a nerozdílnou, — takto:

Spisy se postupují vrchnímu soudu v Brně k vyřízení opravných prostředků.

Důvod y: Napadeným rozsudkem bylo vysloveno, že podle § 21 tiskové novely za tresty na penězích, náklady trestního řízení, jakož i za náklady spojené s uveřejněním výroku rozsudkového ručí s obžalovanými (správně jen s obžalovaným Konrádem B-em jako odpovědným redaktorem — odst. 1 § 21 tisk. n.) rukou společnou a nerozdílnou František M. a Josef J. jako vydavatelé periodického tiskopisu »S.«.

Do tohoto rozsudkového výroku podali M. a J. odvolání na vrchní soud v Brně jako soud odvolací. Tento vrátil však spisy krajskému soudu v Olomouci s příkazem, aby k odvolání M-a a J-y přihlížel jako ke zmatečným stížnostem a s ní jako s takovou dále

po zákonu jednal. V důsledku toho předložil krajský soud spisy nejvyššímu soudu k rozhodnutí, to však neprávem, neboť nejde o zmateční stížnost v žádném z uplatňovaných směrů.

Odvolatelé namítají v »odvolání« jednak,

1. že napadený výrok neměl vůbec býti pojat do rozsudku, poněvadž zákon, vyzdvihuje povinnost solidárního ručení vlastníka a vydavatele periodického tiskopisu s redaktorem a původcem, ponechává soukromému žalobci na vůli, chce-li uvedené náklady vymáhati na vlastníku nebo vydavateli periodického tiskopisu a proto také neustanovuje, aby ručební povinnost vydavatele a vlastníka listu byla přímo vyslovena v rozsudkovém výroku;

2. jednak, že v odpor vzatý výrok je pochybený, poněvadž zákon ukládá zmíněnou ručební povinnost toliko vydavateli a vlastníku tiskopisu, jimiž oni prý nejsou a nikdy nebyli.

Jen druhou námitkou napadají tedy odvolatelé výrok o ručební povinnosti věcně, kdežto první námitka, již odvolatelé zřejmě vytýkají, že kmetský soud, pojav napadený výrok do rozsudku, osoboval si opatření spadající mimo obor působnosti trestních soudů, dotýká se otázky rázu administrativního a podané »odvolání« je proto v tomto směru, ježto právní pořad v této příčině není zákonem ani výslovně zakázán ani jinak upraven, pokládati za dozorčí stížnost podle § 15 tr. ř., o níž rozhodne sborový soud druhé stolice.

O zmateční stížnost nejde však ani, pokud se zmíněný výrok napadá věcně.

Podle poslední věty § 23 zákona čís. 124/24 Sb. z. a n. přísluší vlastníku a vydavateli periodického tiskopisu jen tytéž opravné prostředky jako obžalovanému. Je proto nepochybné, že, pokud odpor stěžovatelů vztahuje se na náklady trestního řízení, jde tu jen o opravný prostředek stížnosti podle § 392 tr. ř. a že pokud směřuje proti výroku o nákladech spojených s uveřejněním rozsudkového výroku, že jde o odvolání podle § 14 (3) tisk. nov., ježto ani obžalovanému jiné opravné prostředky proti uvedeným výrokům nepřísluší. O obou opravných prostředcích rozhoduje však rovněž jen vrchní soud jako sborový soud druhé stolice a nikoliv zrušovací soud.

Než ani ve vývodech, směřujících proti výroku o ručební povinnosti stěžovatelů za tresty na penězích, nelze spatřovati uplatňování opravného prostředku zmateční stížnosti. Lze ovšem touto napadati mimo výrok o vině i — za předpokladu § 281 čís. 11 tr. ř. — výrok o trestu, jako který přichází v úvahu peněžitá pokuta 100 Kč, k níž byl odsouzen odpovědný redaktor Konrád B. Z vývodů odvolání však vyplývá, že stěžovatelé nenapadají vý-

rok ten ani výslovně, ani zjevným poukazem s hlediska § 281 č. 11 tr. ř., neboť netvrdí, že by kmetský soud byl co do tohoto výroku porušil nebo nesprávně vyložil zákon v některém ze směrů, jak jsou tyto v č. 11 § 281 tr. ř. výlučně vypočteny. Cítí se stíženými jen tím, že do rozsudku byl pojat výrok o jejich ručení jako vydavatelů podle § 21 tisk. nov., ač oni prý nejsou a nebyli vydavateli periodického tiskopisu, nýbrž »Vydavatelská společnost s r. o.«, takže podle § 21 tisk. nov. ručí majetkově jen ona a nikoli odvolatelé. Rozsudkový výrok, že stěžovatelé jako vydavatelé periodického tiskopisu ručí podle § 21 tisk. nov. za tresty na penězích s obžalovanými (správně jen s obžalovaným odpovědným redaktorem Konrádem B-em) rukou společnou a nerozdílnou, nelze však vůči stěžovatelům považovati za výrok o trestu. Vždyť ručení vydavatele (vlastníka) podle § 21 tisk. nov. za platy tam uvedené nepředpokládá jeho vinu — tato není v napadeném rozsudku také zjištěna —, není proto trestem ve smyslu trestně právním, ale jen pouhým majetkovým ručením za platy uložené odpovědnému redaktoru, tedy jakýmsi veřejnoprávním zajišťovacím prostředkem, který má (prevencí) zabrániti budoucímu porušení právního řádu, hrozíc vydavateli (vlastníku) majetkovou újmou pro případ zavinění odpovědného redaktora. Ustanovením § 21 tisk. nov. je tudíž zavedeno bezpodmíněné ručení rázu čistě majetkového za cizí zavinění i bez vlastního zavinění (Sb. n. s. civ. 7119). Mluví se proto také v § 24 tisk. nov. o »platební povinnosti«, která, hledě ke znění § 21, vzniká již podle zákona (ex lege) jako následek odsouzení odpovědného redaktora. Nemá-li však podle toho výrok podle § 21 tisk. nov. o ručební povinnosti vydavatele (majitele) povahu trestu, pak vůbec nemůže býti napadán zmateční stížností (podle č. 11 § 281 tr. ř.) a byly tedy spisy i v tomto směru zrušovacímu soudu neprávem předloženy.

Bylo proto k vyřízení opravných prostředků postoupiti spisy vrchnímu soudu, na němž bude, aby, neshledá-li v posléze zmíněném směru opravného prostředku odvolání, zkoumal, zda tu nejde aspoň o dozorčí stížnost podle § 15 tr. ř.

R o z h o d n u t í n e j v y š š í h o s o u d u z e d n e 26. k v ě t n a 1930, Zm II 311/29. Dr. B.